

Nogle på højrefløjen frygtede en regulær islamisering af Folketinget, skriver Özlem Cekic, der her ses byde tidligere overrabbiner Bent Melchior velkommen til ramadanmiddag på Christiansborg i september 2010. Foto: Martin Sylvest Andersen/Ritzau Scanpix

Özlem Cekic til danske muslimer: Vær taknemmelige for den opbakning, vi møder i Danmark

KOMMENTAR

Özlem Cekic

Jeg faster hvert år til ramadan. Jeg elsker at stå op inden solopgang - som den eneste i min egen lille kernefamilie - og spise dadler, lidt brød og resterne af aftensmaden. Der er en helt særlig glæde i at se dagen folde sig ud. Indimellem åbner jeg døren til min have for at få stilheden fra gaden indenfor. Lige der synes tiden nærmest uendelig. Der er plads til ro og fordybelse.

Det samme kan man imidlertid ikke sige om aftenen, hvor hele familien er samlet om ramadanmiddagen, og børnene taler i munden på hinanden.

Jeg bryder altid min faste med en stille bordbøn for mig selv. Jeg beder for, at det vil gå Danmark godt. Tanken er, at hvis det går Danmark godt, vil det også gå mig og min kære godt.

Dernæst takker jeg for at bo i et land med fred på gaden og mad på bordet. Det hænder også, at jeg takker for, at jeg som kvinde nyder en høj grad af ligestilling, og at jeg og som muslim frit kan udleve min religion.

Ramadan er forbundet med glæde, åndelig fordybelse og refleksion. Til de mange lækre middage opstår ofte samtaler med nysgerrige medborgere, der spørger ind til ramadanen. Jeg tror, at man som muslim har en særlig forpligtelse til at åbne dørene op og invitere ikkemuslimer, udsatte, fattige, syge og ensomme borgere omkring bordet.

Fastemåned handler om selvfornæg-

telse; om at lære at se ud over egen næsetip. Derfor er det også vigtigt, at man mødes med dem, der ikke er som en selv. Jeg tror på, at hvor der er mad, er der også fred. Det gør noget ved os som mennesker, når vi spiser sammen. Vi rykker tættere på hinanden og lærer at se hinanden - ikke som modsætninger, men medmennesker.

Jeg har de sidste mange år været vært for store ramadanmiddage. Første gang i Folketingets restaurant, Snapstinget, hvilket affødte en del kritik. Nogle på højrefløjen frygtede en regulær islamisering af Folketinget. Da jeg så ophørte med at være politiker, rykkede jeg middagen til Politikens Hus, hvor jeg sammen med Ekstra Bladets daværende chefredaktør Poul Madsen og imam Naveed Baig prøvede at bygge bro. Jeg glemmer aldrig synet af Jyllands-Postens tidligere kulturredaktør Flemming Rose, siddende side om side med imamer. Et syn, som havde været en utopi under Muhammed-krisen.

I år afholder vi i Brobyggerne middagen i Tingbjerg Kulturhus 4. april med et tværreligiøst islæt. Her skal scenen indtages af både en rabbiner, biskop og imam. Bagtæppet er den tragiske omstændighed, at der atter er krig i Mellemøsten. Det glæder mig derfor også meget, at både jødiske og palæstinensiske venner har valgt at deltage i middagen.

Desværre er ramadanen i Israel og Palæstina stort set ensbetydende med spændinger og vold. Sådan behøver det imidlertid ikke at være herhjemme. Rama-

danen er en oplagt mulighed for at tage en pause fra alle de vaner, vi har i omgangen med hinanden på.

For mig er ramadanen således en påmindelse om, at jeg også skal faste fra mine fordomme og automatreaktioner.

På det seneste er diskussionen rejst, om ramadanen fylder for lidt eller for meget. Det har jeg som sådan ikke den store holdning til. Til gengæld ville jeg ønske mig, at den fyldte noget i positiv forstand - og her har muslimerne også selv et ansvar.

I stedet for at bruge ramadanen som anledning til at slå landets ikkemuslimske flertal oven i hovedet for dets manglende tolerance over for islam, burde man sætte storsindet i højsædet. Ramadanen er selvforbedringens måned; hvorfor ikke tage det personlige ansvar på sig og være en del af løsningen?

Samtaler der styrker fællesskabet

Det er nødvendigt, at vi inviterer dem, der måske er lidt skeptiske over for muslimer til middage og samtaler, der kan styrke fællesskabet og forebygge fordomme om de muslimske religiøse traditioner. Det er også oplagt, at vi benytter lejligheden til at reflektere over og være taknemmelige for den opbakning, hensyntagen og omsorg, vi trods alt også møder i det danske samfund - hvad enten det er i vores fritid, på arbejde eller i foreningslivet.

Den lyskæde, der blev sat op på Nørrebro med teksten »Glædelig Ramadan,« behøver ikke at være anledning til diskussion om, at ramadanen fylder for lidt, eller at der ikke er plads til os som muslimer i offentligheden. Det er en fuldstændig legitim diskussion, der dog har overskygget den i mine øjne meget større fortælling: At der faktisk er sket fremskridt. Kæden er for mig således bogstavelig talt et lyspunkt af tolerance i en tid, der ellers synes at være fuld af det modsatte. Lad os udnytte momentum og sætte yderligere skub i dialogen.

Özlem Cekic er generalsekretær for Brobyggerne - Center for Dialogkaffe og fhv. medlem af Folketinget for Socialistisk Folkeparti. Hun er dog ikke længere medlem af partiet

“Fastemåned handler om selvfornægtelse; om at lære at se ud over egen næsetip. Derfor er det også vigtigt, at man mødes med dem, der ikke er som en selv.”